

**UNIVERSITATEA „BABEȘ-BOLYAI”,
CLUJ-NAPOCA
FACULTATEA DE TEOLOGIE REFORMATĂ
ȘCOALA DOCTORALĂ ”ECUMENE”**

**ISTORIA PREDICĂRII ȘI EFICIENȚA EI ÎN BISERICA PENTICOSTALĂ DIN
ROMÂNIA
REZUMAT
TEZĂ DE DOCTORAT**

Conducător științific:

Prof. Univ. Dr. Desideriu Buzogány

Student-Doctorand:

Miclea Daniel – Ioan

Cluj-Napoca 2024

ISTORIA PREDICĂRII ȘI EFICIENȚA EI ÎN BISERICA PENTICOSTALĂ DIN ROMÂNIA

CUPRINS

INTRODUCERE	7
Definirea și încadrarea subiectului.....	7
Motivația temei de cercetare.	7
Importanța subiectului.....	8
Obiectivele lucrării.....	8
Abordarea și cercetarea temei.....	9
Sursele prezentei teme de cercetare.....	9
O definiție a predicării.....	10
CAPITOLUL 1.	
ISTORIA PENTICOSTALISMULUI ÎN ROMÂNIA	15
1.1. Originile mișcării Penticostale din România	16
1.1.1. Contextul religios în apariția penticostalismului în România.....	16
1.1.2. Înființarea mișcării penticostale din România.....	20
1.1.3. Persecuția mișcării penticostale la începuturi.....	30
1.2. Rolul Cuvântului lui Dumnezeu în mișcarea penticostalismului din România	37
1.2.1. Transformarea vieții de Cuvântul lui Dumnezeu.....	37
1.2.2. Apariția formelor de învățământ creștin penticostal.....	39

1.3. Rolul Duhului Sfânt în mișcarea pentecostalismului din România.....	44
1.3.1. Promotorii Pentecostalismului în zona Banatului.....	45
1.3.2. Promotorii Pentecostalismului în zona Transilvaniei.....	46
1.3.3. Promotorii Pentecostalismului în zona Olteniei și București.....	47
1.3.4. Promotorii Pentecostalismului în zona Bucovinei și a Moldovei.....	48
1.4. Concluzii.....	49
 CAPITOLUL 2.	
O ANALIZĂ A PREDICĂRII DIN PERSPECTIVA METODELOR HOMILETICE.....	51
2.1. Deprinderi în abordarea pregătirii pentru predicare.....	52
2.1.1. Predicarea expozitivă.....	58
2.1.2. Predicarea inductivă.....	74
2.1.3. Predicarea narativă.....	79
2.1.4. Predicarea ca act liturgic.....	81
2.2. Autorizarea divină în predicare din perspectivă pentecostală.....	84
2.2.1. Chemarea lui Dumnezeu la predicarea Scripturii.....	85
2.2.2. Prezența Duhului Sfânt în predicare.....	89
2.2.3. Profunzimea și noblețea predicării.....	92

2.3 Concluzii	94
 CAPITOLUL 3.	
PROVOCĂRILE PREDICATORULUI	97
3.1. A prezenta conținutul predicilor în contextul cultural actual	98
3.1.1. Într-o lume a relativității.....	101
3.1.2. Într-o lume cameleonică.....	106
3.1.3. Într-o lume imorală.....	112
3.1.4. Într-o lume pluralistă.....	117
3.2. Pentru a capta auditoriul	123
3.2.1. Care nu este familiarizat cu Sfânta Scriptură.....	131
3.2.2. Care are probleme în a-și concentra atenția asupra unei persoane stative.....	139
3.3 Concluzii	146
 CAPITOLUL 4.	
ANALIZA PREDICARII ȘI REZULTATELE EI	149
4.1. Impactul predicilor	151
4.1.1. Depinde de caracterul predicatorului.....	158
4.1.2. Depinde de pregătirea predicii.....	161
4.1.3. Depinde de conținutul predicii.....	167

4.2. Rezultatul predicilor.....	173
4.2.1. Provocarea audienței la luarea de hotărâri decisive.....	175
4.2.2. Auditoriul să-și dorească vindecarea și mântuirea sufletului.....	178
4.2.3. Ascultătorul să-și întărească credința.....	180
4.2.4. Reacțiile vizibile ale auditoriului.....	187
4.3 Concluzii.....	191
CAPITOLUL 5.	
RECUPERAREA VALORILOR SPIRITUALE PRIN PREDICARE.....	194
5.1. Scriptura ca etalon al învățăturilor creștine.....	199
5.2. Dezvoltarea disciplinei rugăciunii.....	209
5.3. Consolidarea credinței în jertfa lui Isus Hristos.....	220
5.4. Experimentarea Botezului cu Duhul Sfânt și dezvoltarea roadei Duhului în biserica Penticostală.....	231
5.5 Concluzii.....	248
CONSIDERAȚII FINALE ȘI CONCLUZII.....	251
BIBLIOGRAFIE.....	263

REZUMAT

Lucrarea de doctorat cu titlul, *Istoria predicării și eficiența ei în Biserica Pentecostală din România*, face o analiză teologică de actualitate, regăsindu-se în sfera teologiei practice dar, în același timp, privind în istoria formării mișcării pentecostale din România și evoluția predicării în contextul istoric trecut și actual.

Privitor la subiectul tezei pe care am dezvoltat-o și a conexiunilor cu diverse elemente de istorie, morală creștină și etică post modernă, omiletică, abordări și piedici în obținerea rezultatelor dorite, lucrarea are ca scop rezonarea cu noile aspirații doctorale contemporane, în care este recomandată, deschiderea interdisciplinară cu privire la cercetarea științifică.

La baza prezentei teze de doctorat stă interesul deosebit al autorului privitor la cunoașterea trecutului formării mișcării pentecostale din România și evoluția metodelor homiletice folosite din trecut spre prezent, de la pionerii mișcării la predicatorul de astăzi, se dorește actualizarea memoriei slujirii și căutarea perseverării în predicarea eficientă, dorind să se stimuleze o pregătire autentică cu un scop divin, analizând actualitatea predicării și din perspectivă critică.

În urma cercetărilor descoperim o istorie zbuciumată cu multitudini de piedici, cu lipsa materialelor didactice, dar o călăuzire puternică din partea Duhului Sfânt, care produce o evoluție susținută în timp participând la creșterea numerică a credincioșilor pentecostali. Se poate afirma cu tărie susținerea continuă a lucrării Duhului Sfânt în viața convertiților care au căutat să rămână sub inspirația divină, dedicându-și viața creșterii spirituale slujind lui Dumnezeu în nădejdea răsplătirii finale. Modele, structurile homiletice sunt abordări principale în analiza predicării, dar nu sunt de neglijat nici piedicile și nici rezultatele urmărite prin predicare, pentru că prin acestea se reușește evaluarea și întocmirea strategiei de recuperare spirituală a ascultătorilor. Deși metodele homiletică se bucură de o notorietate și vechime, în spațiul teologic evanghelic românesc, nu a fost o analiză, un studiu critic și analitic al caracterului celui

ce transmite mesajul, evoluția prediciei cât și rezultatele finale a prediciei.

Prin urmare, lucrarea este structurată și dezvoltată pe parcursul a cinci capitole folosindu-se memoria scrisă a istoriei penticostale cât și cea a predicării pe parcursul secolului de activitate pe pământ românesc a mișcării acesteia. Astfel: în partea introductivă sunt aduse în discuție elemente privitoare la *definirea predicării, motivul temei de cercetare, importanța subiectului, obiectivele propuse, abordarea și cercetarea cât și sursele folosite în temă.*

În primul capitolul vorbim despre Istoria penticostalismului în România în care analizăm, originile mișcării penticostale din perspectiva contextului în care apare, înființarea mișcării, persecuțiile, rolul Cuvântului lui Dumnezeu în transformarea vieții oamenilor, forme de învățământ și promotorii mișcării penticostale, în abordate celui al doilea capitol se prezintă și se analizează metodele de predicare, cât și autorizarea pe care o face Dumnezeu în predicare, în capitolul al treilea se argumentează ineficiența predicării datorită piedicilor ce se interpun slujbei predicării atât din interior cât și din exterior, în capitolul al patrulea se prezintă și se analizează predicarea și rezultatele ei, iar în ultimul capitol, al cincilea, se dorește recuperarea valorilor spirituale prin predicare.

În primul rând ne propunem o incursiune în istoria generală a reformei protestante până la apariția penticostalismului, având ca element central predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și manifestarea credinței în jertfa răscumpărătoare a Mântuitorului Isus Hristos.

Martin Luther, Jan Calvin, Huldrych Zwingli personalități marcante a reformei revoluționează spiritualitatea vremii, prin care se rează bazele mântuirii, îndreptând privirile spre credință și autoritatea Scripturilor, ce este considerată singura normă în baza căreia se capătă iertarea. Este accentuat rolul pe care îl are harul în viața credinciosului, botezul la o vârstă adultă, înnoirea sufletească având ca bază Scriptura, pocăința și naștere din nou, sunt elementele pe care se pune accentul atrăgând atenția conducătorilor din vremea aceea încercându-se înăbușirea reformei. Principiile de credință a

reformatoarelor sunt răspândite imediat atrăgând atenția, Dieta Imperială fiind incapabilă să oprească expansiunea spirituală ce va cuprinde și alte țări, încercare care va conduce la noi proteste ale luteranilor dând naștere neoprotestanților.

Deși nu s-au urmărit schimbări mari prin reformă totuși, au fost produse mari transformări interioare în viața credincioșilor accentuându-se trăirea în pocăința, căutarea nașterii spirituale și sfințirea vieții.

Mișcările fundamentale produc apariția anabapțiștilor, ce pun accent pe botezul la maturitate și posibilitatea mărturisirii credinței în mod personal. Dezvoltarea acestui act de cult duce la formarea mai multor biserici ce vor purta numele de bapțiști.

Libertatea religioasă dezvoltă o nouă mișcare cea a presbiterianismului, având ca bază învățătura reformată și coordonare prin bătrânii bisericii, apar quakerii ce pun accent pe inspirația Duhului Sfânt, pietiștii doresc să amplifice starea spirituală, metodiștii accentuează studiul Scripturii și a sfințeniei personale dând naștere pentecostalismului.

Mișcarea pentecostală în România ia ființă în anul 1922, dar se vorbește de influențe pentecostale încă din anul 1908. Istoria Bisericii Pentecostale din România vorbește despre apariția mișcării în diverse regiuni ale țării, încă din anul 1908 se atestă manifestarea pentecostală în Moldova prin pioneri pentecostali care propovăduiesc credința în manifestarea Duhului Sfânt și darurile acestuia, punând accent pe vorbirea glosolalică.

În zona Sibiului, mișcarea pentecostală este promovată încă din anul 1919 când este experimentată manifestarea glosolalică de două femei de credință baptistă ca urmare a rugăciunilor deosebite.

De aici înțelegem că materialele istorice prezintă Moldova și Transilvania ca fiind zone cu un important aport la mișcarea pentecostală, iar Banatul are meritul înființării primei Biserici Pentecostale, la Păuliș județul Arad de către soții Bradin.

Biserica Penticostală este persecutată sub diverse forme: vorbim despre privarea de libertate a credincioșilor, violență fizică, discriminare, intimidare, restricții și limitări religioase, chiar interzicerea activităților religioase.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost propovăduit pentru orice făptură indiferent de etnie, categorie socială, sau religioasă, în așa măsură încât străpunși în inimă credincioșii să lase Duhul Sfânt să lucreze și să le schimbe viața.

Un rol important la avut învățământul care a pus bazele formării viitorilor lideri pentecostali, parcurgând diverse etape de însușire a cunoștințelor teologice la diferite nivele, până la cele academice.

Vorbind despre manifestarea Duhului Sfânt în mișcarea Penticostală, realizăm călăuzirea acestuia în luarea deciziilor, rolul care îl are în manifestarea darurilor spirituale, dar și în evanghelizare și misiune. Putem spune că Duhul Sfânt are un rol central și profund în mișcarea pentecostală, credincioșii cred într-un botez distinct al Duhului față de momentul convertirii și a botezului în apă, cred în experimentarea manifestării vorbirii în alte limbi, cât și a darurilor spirituale, în mod special al descoperirilor profetice.

Avem exemple a pionerilor pentecostali din zona Banatului care se implică și devin adevărați lideri devotați lucrării de propovăduire a Cuvântului, amintim pe Mihai Olaru, Dumitru Stoia și Gavra Ilie din Șoimoș-Lipova, pe Gheorghe Urlea din Măderat cu un sector de activitate mare, fiind primul slujitor din Micălaca, Ioan Netza, Gheorghe Gaia pastori în Șoimoș, Alexandru Isbașa un lucrător deosebit și neobosit al lucrării și mulți alții care sau dedicat slujirii în acea zonă.

În zona Transilvaniei găsim pe Pavel Ciuciu din Piclău-Bihor care împreună cu Mihai Șorhenț, Urs Mihai și Urs Ioan formează primul nucleu pentecostal în zona Aleșdului. La Brașov este specificat Nicolae Oprea, în nordul Sibiului Georg Stehn și Michael Thelmann pun bazele unor biserici pentecostale de etnie germană, la Mediaș sunt

atestate biserici pentecostale după cel de al doilea război mondial păstorite de Florea Oprea.

Găsim un nucleu de slujitori pentecostali foarte activi la Cluj-Napoca în persoana lui Vasile Crișan, Ioan Sima și Ioan Moldovan, în zona Turda nominalizăm pe Iacob Măriuța, Iacob Pădureanu și Mihăilă Pădurean, la Câmpia Turzii putem vorbi despre Ieronim Pătrânjan și Bota Augustin oameni care sau dedicat slujirii lui Dumnezeu pentru promovarea Împărăției Cerești.

Avem pioneri pentecostali foarte activi spirituali și în zona Târgu-Mureș, pe Petru Murariu (Morar), în zona Bistriței pe Rusu Elisei din Negrilești, Pop Ioan din Poiana Ilvei, Moldovan Dumitru din Dobric, Pop Dionisie din Nepos și Gagea Mihăilă din Feldru răspândind credința pentecostală.

În zona Maramureșului Bucurici Toader este cel care propovăduiește credința pentecostală la Poienile de sub Munte, încă din anul 1934 după revenirea în țară din Argentina.

Găsim pioneri pentecostali și în zona Olteniei și a Bucureștiului. Tudor Macarie vestește Evanghelia în zona Craiovei, iar Ion Bododea din Brăila și Eugen Bodor din Burdujeni formează prima biserică pentecostală în București, tot în București activează și Ioan Danciu.

Zona de sud a Moldovei, Galați și Brăila îl au ca pioner pentecostal pe Solomon Borlovan prin care se convertesc predicatorul Vasile Gașpar din Brăila și pastorul baptist Ion Bododea ce va activa în zona Iașului și a Basarabiei.

În Bucovina și Moldova îl găsim încă din primul război mondial pe Gavril Cârștian din zona Sucevei coordonând activitatea pentecostală, pe Toader Daneliuc din Solca, îl găsim foarte implicat, foarte activ este Răscol Vasile din Pătrăuți, iar din Volovăț se remarcă Mirăuță Pricopie și Mirăuță Dumitru toți sub călăuzirea Duhului Sfânt se implică

în conducerea și îndrumarea bisericii lui Dumnezeu din zonele unde au fost așezați, promovând Împărăția Cerurilor.

Al doilea obiectiv îl reprezintă analiza predicării din perspectiva metodelor homiletice pe care un predicator le are în momentul actual. Metodele homiletice sunt prezentate ca unelte în mâna predicatorului, care este chemat să prelucreze inimi pentru Împărăția Lui Dumnezeu și, cu precădere, vorbim despre predicarea în România.

Analiza predicării necesită un model de abordare și interpretare a textului biblic sub călăuzirea Duhului Sfânt, cu scopul de a expune Cuvântul Scripturilor într-un mod profund și având rolul de ai apropia pe oameni de Dumnezeu.

Expunerea Cuvântului lui Dumnezeu cât mai eficient necesită abilități care sunt deprinse prin observare, abordare, interpretare și prezentare într-un mod disciplinat printr-un efort susținut căutând să prezentăm ideile din spatele cuvintelor, cu scopul de a afla ce a vrut să transmită autorul.

Prin observare distingem legăturile dintre un pasaj biblic și alte pasaje din Scriptură pentru a găsi ideile textului, pe care le vom structura ca mai apoi să dezvoltăm subiectul ce va fi prezentat ascultătorilor.

Modul în care accesăm cerința pasajului biblic definește abordarea și interpretarea acestuia ca o deprindere necesară, pentru a explica înțelesul cuvintelor și a subiectului Scripturii. Predicarea eficientă a Scripturilor necesită și calități fizice (ținută, voce, gesturi), dar și o cunoaștere amănunțită a Scripturilor care pentru a fi transmise au nevoie de puterea călăuzirii Duhului Sfânt.

Prima metodă abordată este predicarea expozitivă, ce trebuie să aibă calitatea de a pune în evidență ideea centrală a pasajului biblic aducând claritate cu ajutorul unor subdiviziuni explicând ascultătorilor ce a vrut Dumnezeu să le transmită.

Predicarea expozitivă este considerată a fi cea mai eficientă și asimilată predicării biblice, deoarece prezintă mesajul Scripturii care este sursa principală a acesteia. Scopul predicării expositive este de a ajuta ascultătorii să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu. Predicarea prin metoda expozitivă implică etape de pregătire, primul pas este reflectarea în rugăciune, alegerea textului, apoi studierea contextului, structurarea pasajului biblic ales și a predicii, identificarea ideilor exegetice, omiletice și prezentarea propriu-zisă.

O altă metodă abordată în predicare este cea inductivă prin care se încearcă stimularea raționamentului gândirii de la ceva individual la ceva general. Această abordare caută subiectul și ceea ce vrea să spună autorul și în mod special se bazează pe Scriptură ca normă a predicării.

Metoda inductivă creează cadrul acceptării călăuzirii Duhului Sfânt, a inspirației și revelației divine. Ca oricare metodă observarea este pasul prin care se află informații privitoare la contextul biblic, la relațiile ideilor din text, ideile principale vor avea susținerea celor secundare într-un mod proporțional, iar cele secundare vor descoperii modul în care vor susține ideile principale, unele vor prezenta cauza, altele vor prezenta efectul.

Predicarea narativă este prezentată ca o povestire care poate capta atenția ascultătorilor, având ca bază contextul, iar narațiunile Scripturii, pot descoperii tainele Bibliei producând acceptarea Cuvântului sfânt.

Metoda predicării ca act liturgic, implică predicatorul în acest act care prin expunere dovedește îndeplinirea unei datorii față de publicul ascultător, aceea de a promova Cuvântul Mântuitorului. Predicarea liturgică produce legătura dintre predicator și ascultători inducând starea de închinare, smerenie, laudă la adresa divinității, actul liturgic mai înseamnă, rugăciune, cântare, manifestarea harismelor toate descriind esența închinării creștine.

Predicarea pentru a fi eficientă are nevoie de autorizare divină, care se primește prin călăuzire transmisă de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, ce dă putere și precizie în transmiterea mesajului.

Un predicator dovedește autorizarea în slujire prin chemarea pe care o primește din partea lui Dumnezeu. El este Cel care caută și cheamă oameni gata să renunțe la ei pentru al asculta pe Dumnezeu. Chemarea este de natură divină și este verificată de autoritatea bisericii și confirmată de călăuzirea Duhului Sfânt în predicare.

Împuternicirea Duhului Sfânt dovedește autorizarea din partea lui Dumnezeu pentru predicare apoi, pregătirea necesară transducerii mesajului divin primită prin puterea Duhului ca dar spiritual dat pentru vestirea Evangheliei.

Duhul Sfânt este prezent în actul predicării, făcând să crească în predicator caracterul lui Hristos în același timp controlând capacitatea rațională a predicatorului.

Rezultatele împuternicirii în predicare se fac vizibile în lupta spirituală în care trebuie să ai toată armătura Duhului, fiind capabil să prezinți o slujire de calitate, menținută prin conectarea la sursă care este Dumnezeu.

Așadar, autorizarea divină în predicare se realizează prin chemare, călăuzire și înzestrare Duhul Sfânt ca dar spiritual pentru transmiterea mesajului, care descoperă nevoile ascultătorilor, dar și modalitatea de rezolvare pe care o dă Cuvântul lui Dumnezeu.

Al treilea obiectiv este distingerea piedicilor care stau în calea predicării, acestea reducând eficiența ei, datorită conflictului dintre creștinism și cultura vremii care evoluează de la iluminism, modernism, la postmodernism.

Dacă analizăm provocările cu care se confruntă predicatorul realizăm că acestea sunt date de cultura contemporană, de relativitate, de pluralitate, de imoralitate, și chiar din

partea auditoriului care nu este familiarizat cu Scriptura și din acest motiv ne fiind capabil să se concentreze asupra mesajului expus.

Principiile fundamentale ale creștinismului bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu nu pot fi susținute într-o lume în continuă schimbare, nu pot fi prezentate standardele morale într-o lume care consideră moralitatea ca fiind produsul culturii sociale, iar toate acestea transformându-se în piedici care se opun predicării.

Analizând provocările cu care se confruntă predicatorul realizăm că într-o lume a pluralismului, în care există diferențe între oameni, pentru a crea condiții să fie acceptată Scriptura este dreptul fiecărui individ, iar un drept fundamental pe care Biblia îl susține este salvarea din păcat prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Isus Hristos. Mântuirea sufletului se poate obține în baza jertfei lui Hristos, prin credință, har oferit oamenilor de către Dumnezeu.

În acest context captarea atenției este o provocare cu care se confruntă predicatorul în expunerea predicilor lovindu-se de necunoașterea Scripturii, de apatie, lipsa concentrării atenției asupra unei persoane statice, fiind distrași de diverse preocupări care le reduc interesul pentru ce se vrea a fi un mesaj divin.

Comunicarea Cuvântului lui Dumnezeu poate fi obstrucționat de însuși cel ce îl transmite, subestimându-se în comparație cu ceilalți predicatori, de stările emotive, frica de eșec, timiditatea, lipsa pregătirii suficiente a mesajului, nesiguranța, necredința, falsitatea cu scopul de a impresiona auditoriul toate sunt piedici în calea transmiterii mesajului lui Dumnezeu.

Relativitatea religioasă este bazată pe cunoașterea și trăirea după cum consideră fiecare individ, el interpretează adevărul în funcție de credința și perspectiva care i-o oferă propria înțelegere.

Cunoașterea unui lucru este la fel de bun ca oricare altul, definește relativitatea, dar în același timp se respinge adevărul absolut și este văzut ca fiind subiectiv, alții din

adevărul lor își creează propriile reguli, propriul limbaj, formând o categorie de oameni care doar spun că sunt religioși, dar nu există Dumnezeu în religiozitatea lor. Relativismul afirmă că nicio percepție sau reprezentare nu este unică și absolută, existând o infinitate de sisteme de referință ce pot caracteriza un individ în mod diferit, oferindu-le șansa să-și formeze propriile opinii.

Trăim într-o lume a necunoscutului în care Dumnezeu ni se descoperă prin Cuvânt, iar chemarea la mântuirea prin Hristos a omului modern este prima prioritatea, deoarece caracterul este cel ce definește gândirea morală și dorința de a alege ceva Sfânt. Omul fiind răspunzător de cum trăiește trebuie să dea la o parte indiferența față de religie și să dorească schimbarea interioară prin acceptarea Cuvântului Sfânt.

Omul modern trăiește fără obligații religioase și morale, pentru că moralitatea este neglijată în favoarea succesului și satisfacției personale imediate, fără a oferi o viziune alternativă, teologii caută argumente raționale în sprijinul credinței dorind să responsabilizeze oamenii la o trăire cu sens și integritate prin care să acceadă la iubirea lui Dumnezeu.

Tot mai greu se găsesc oameni doritori în ași schimba viața făcându-și o analiză corectă și reală printr-o autocritică spirituală constatând nivelul la care se ridică după standardul impus de Dumnezeu.

Receptivitatea este mai mult decât auzirea, este înțelegerea învățăturilor și aplicarea lor, de aceea predicatorii sunt provocați să capteze atenția ascultătorilor prin predicare. O poate face înțelegând nevoile, preocupările și interesul ascultătorilor.

Familiarizarea ascultătorilor cu Scriptura va fi o provocare în a o studia tot mai amplu și a o înțelege într-un mod tot mai profund, superficialitatea în schimb va conduce spre ignorarea Cuvântului și în final va produce lipsa cunoașterii acestuia.

Predicarea are rolul de a promova Cuvântul lui Dumnezeu, dar predicatorul trebuie să aibă abilități spirituale, să fie ușor de ascultat, să vorbească simplu, direct, căutând să

transmită învățătura Bibliei și să depășească conceptele omului modern cu pretenții în ce privește expunerea și limbajul actual. Expunerea predicii are rolul de a atrage ascultătorii prin tot ce înseamnă subiect, ideile textului, nevoile cotidiene și să producă dorința de a pune în practică prin luarea unor decizii clare și concrete în ce privește schimbarea vieții.

Cel de al patrulea obiectiv este analizarea predicării și a rezultatelor acesteia. O primă analiză o vom face în ce privește impactul asupra auditoriului și cel poate influența. Aici vom aborda caracterul predicatorului, pregătirea predicii și conținutul predicilor.

În partea a doua a capitolului o să abordăm predicarea din perspectiva rezultatelor, analizând ce poate provoca luarea deciziilor pentru mântuirea sufletelor, consolidarea credinței și acțiuni practice în schimbarea vieții prin predicare.

Impactul predicilor poate determina stări spirituale, emoționale și mentale datorită adevărilor și principiilor doctrinei, predica fiind un mijloc de îndreptarea a vieții pentru cei ce o ascultă.

Predica produce în inima ascultătorilor dorința unirii cu cerul, dacă reușește să-i învețe ceea ce dorește Dumnezeu de la ei ca apoi să îi determine la luarea deciziilor, iar pe urmă să-i conștientizeze de starea greșită în care se află, căutând împăcarea cu divinitatea.

Caracterul predicatorului, poate influența rezultatul predicii, vorbim de stăpânirea de sine, echilibru, să fie abordabil, neiritabil, mai degrabă dominat de dragoste jertfitoare, de smerenie, de sfințenie, de bun-simț, de empatie, discreție și discernământ spiritual.

Predicatorul ce predică trebuie să trăiască, fiind autentic și integru, un exemplu pentru ceilalți câștigând astfel încrederea ascultătorilor.

Rezultatul predicării ține de pregătirea predicii, iar aceasta ține de cel ce pregătește mesajul cum știe să folosească timpul, pe care va trebui să-l împartă între momente speciale petrecute în rugăciune pentru a obține călăuzirea și inspirația divină, studiere și aprofundare Scripturii și în final structurarea predicii.

Un mesaj coerent bine structurat având argumente scripturale temeinice va atrage ascultătorii.

Conținutul predicii este partea ce oferă ascultătorilor hrana spirituală, posibilitatea împăcării cu Dumnezeu prin Hristos ca mai apoi, trăirea în sfințenie. Predicatorul trebuie să vină cu soluții la stările confuze și așteptările ascultătorilor în expunerea mesajului, conștientizându-i de starea greșită în care se află, consecințele acestuia, nevoia împăcării și modul cum se realizează restabilirea relației cu Dumnezeu.

Rezultatul predicării este o reacție pe care o are ascultătorul la mesajul transmis și o dovadă a recepției celor expuse, impactul asupra minții umane va deschide ochii inimii care va declanșa luarea unei decizii în privința sufletului eliberându-se de sub puterea celui rău și hotărându-se pentru Dumnezeu, ca mai apoi să devină un credincios ce dorește maturitate și creștere spirituală toate cu scopul glorificării Creatorului. Mesajul trebuie să fie convingător, să marcheze pe cei ce ascultă și să-l determine la schimbare.

Una alt aspect în ce privește rezultatul predicării este vindecarea și mântuirea sufletului celui ce ascultă, înțelegând cerințele divine ca mi apoi să fie întărit de Dumnezeu pentru a pune în practică învățătura Scripturii.

Consolidarea credinței creștine este un alt aspect prin care se vede rezultatul predicării. Predicatorul trebuie să prezinte învățăturile și să le explice pentru a clarifica aspectele neelucidate cu privire la încredințarea în lucrurile și lucrările lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii dând posibilitatea creșterii în cunoașterea iubirii față de Creator.

Aspectul ultim abordat în ce privește rezultatul predicării este reacția vizibilă a ascultătorilor, un feedback care dovedește impactul mesajului, o conexiune între predicator și auditoriu și inspirația Duhului care mișcă inimi spre transformare.

Capitolul cinci prezintă obiectivul lucrării de a recupera valorile spirituale prin predicare folosind Scriptura ca și standard, disciplina rugăciunii, credința creștină consolidată și experimentarea Botezului cu Duhul Sfânt.

În Biserica Penticostală etalonul învățăturilor a fost, este și rămâne Sfânta Scriptură, un ghid pentru trăirea spirituală lăsat de autoritatea divină pentru noi oamenii. Pentru recuperarea valorilor spirituale este nevoie de învățătura lui Dumnezeu, lăsată prin Scriptură, ce este o călăuză în împlinirea voii Sale pentru omul care s-a depărtat de harul ceresc, dar care dorește schimbarea vieții și împăcarea prin Hristos.

Apoi se pune accentul pe disciplina rugăciunii, modalitatea prin care omul comunică cu Dumnezeu și care este tot mai rar folosită, dar care are o importanță majoră înaintea Celui ce cunoaște gândurile, mintea și inima oamenilor. Prin predicare se poate restabili relația cu Dumnezeu, dar cea mai bună este deschiderea interioară, expunerea stărilor și nevoilor înaintea Celui ce cunoaște inima omului. Sănătatea spirituală constă în exercițiul rugăciunii singurul mod pentru păstrarea legăturii și alimentarea de la adevărata sursă a vieții, Dumnezeu.

Rugăciunea este o armă necesară în lupta spirituală, pentru că odată ce valorile pierdute au fost recuperate ele trebuie apărute, prin rugăciune ne pregătim să facem față oricărei situații fiind conștienți de neputințele și slăbiciunile noastre, având posibilitatea să cerem ajutor și să ne consolidăm credința.

Consolidarea credinței se face în jertfa lui Hristos, acest lucru este accesibil prin rugăciuni stăruitoare în Numele Fiului lui Dumnezeu care a plătit un preț pentru răscumpărarea oamenilor din păcat. Pe această jertfă s-a pus bazele credinței creștine și s-a dovedit dragostea lui Dumnezeu pentru om.

Cunoașterea și ascultarea de Hristos este începutul consolidării credinței, care cere o dezvoltare continuă a vieții de credință prin ceea ce înțelegem a fi împlinirea lucrărilor slavei în trăirea credinciosului.

Ineficiența constă în diminuarea credinței, dar printr-o hrănire spirituală adecvată din Cuvânt este stimulată creșterea și maturizarea stare necesară pentru a ajunge la neprihănire fiind posibilă prin credință.

Aspectul final abordat este experimentarea Botezului cu Duhul Sfânt, o lucrare ce participă la recuperarea valorilor spirituale. Cel ce produce revigorarea și reînnoirea omului vechi este a Treia Persoană din Dumnezeu, Duhul Sfânt, care are capacitatea schimbării vieții și a transformării într-una duhovnicească.

Duhul Sfânt este caracterizat de voință, vorbește transmițând mesaje prin oameni înzestrați cu daruri spirituale, învață adevărurile Scripturii și le deslușește pentru a trăi după voia lui Dumnezeu.

Botezul cu Duhul Sfânt este scufundarea duhovnicească prin care se lăsă ca dumnezeirea să pătrundă în adâncul ființei și să preia controlul asupra simțurilor dând putere de slujire, de mărturisire a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos.

Prin predicare și puterea Duhului Sfânt se urmărește recuperarea valorilor spirituale pe care ascultătorii le-au lepădat, sau le-au pierdut prin trăiri imorale depărtându-se de viața duhovnicească, dar care prin căință și pocăință caută refacerea legăturii cu divinitatea. Pentru aceasta este nevoie de împuternicire în lucrarea predicării pentru a transmite mesajul lui Dumnezeu cu autoritate, cu claritate și cu inspirație care vine de la Duhul Sfânt, având ca scop mântuirea oamenilor, care se încred în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos depusă pentru omenire pe crucea de la Golgota.